

MIKÄ OIKEASTAAN OLI RAAMATULLINEN KIELILLÄ PUHUMISEN LAHJA?

Ottaen huomioon nykyisin esiintyvän laajalle levinneen kiinnostuksen kielillä puhumiseen, on erittäin tärkeää, että meillä on selkeä käsitys siitä, mitä Raamattu opettaa tästä aiheesta.

Ensimmäiseksi on kysyttävä: *Mitä kielillä puhuminen Raamatun päivinä tarkasti ottaen oli?*

Mahdollisia näkemyksiä:

On olemassa kolme mahdollista näkemystä:

a) Kaikki viittaukset 'kieliin' tarkoittavat hurmoksellisia, 'hengessä' puhuttuja kieliä.

Tämän näkemyksen kannattajat uskovat, että aina kun joku puhui kielillä Uuden testamentin aikoihin, he puhuivat hengellisellä, enkelten kielellä eli tuntemattomalla kielellä, jota ihmiset eivät voineet tunnistaa.

Tämä on varsin äärimmäinen näkemys ja jo kursorinen Apostolien tekojen 2. luvun silmäily riittää osoittamaan, ettei asia voi olla näin. Apostolien tekojen luvussa 2 Jerusalemissa olleet ihmiset kuuluivat opetuslasten puhuvan omilla kielillään ja murteillaan. Aivan selvästi tuossa tapauksessa kielten lahja merkitsi kykyä puhua tunnetuilla kielillä - vaikka itse puhuja ei osannutkaan näitä kieliä.

b) Jotkut viittaukset ovat tunnettuihin kieliin (Ap.t.) ja jotkut hurmokselliseen puheeseen (1 Korinttolaiskirje).

Joidenkin mielestä Uudessa testamentissa esiintyy kahdenlaista kielillä puhumista. Apostolien teoissa kielet olivat selvästi olemassa olevia, tunnistettavia kieliä, mutta kun Paavali kirjoittaa Korintossa olevalle seurakunnalle, hän käsittelee puhumista hurmoksellisilla, hengellisillä tai enkelten kielillä.

c) Kaikki viittaukset ovat tunnettuihin kieliin.

Kolmas näkemys väittää, että kaikki Uudessa testamentissa esiintyvät kielilläpuhumis-tapahtumat käsittelevät puhumista tunnetuilla, tunnistettavilla, ihmisten kielillä.

Minun kantani on, että tämä on oikea raamatullinen tulkinta seuraavista syistä.

Todisteita siitä, että kielillä puhuminen viittaa aina tunnettuihin, tunnistettaviin ihmisten kieliin:

1. Se seikka, että käytetään sanaa glossa.

Muissa kohdissa kuin viittauksissa kielillä puhumiseen sana glossa esiintyy UT:ssa 25 kertaa. Kaikki viittaukset käsittelevät puheen perusyksikköä; joko puhe-elintä, puheen sisältöä tai kieltä.

16 kertaa se viittaa kieleen fyysisenä elimenä. (Mark. 7:33, 35; Luuk. 1:64; 16:24; Apt. 2:26; Room. 3:13; 14:11; 1 Kor. 14:9; Fil. 2:11; Jaak. 1:26; 3:5, 6, 8; 1 Piet. 3:10; Ilm. 16:10)

Yhden kerran se viittaa puheen sisältöön. (1 Joh. 3:18)

7 kertaa se viittaa samaa kieltä puhuviin kansanryhmiin. (Ilm. 5:9; 7:9; 10:11; 11:9; 13:7; 14:6; 17:5).

Kuten olemme osoittaneet, tätä sanaa käytetään yhä uudelleen ja uudelleen merkitsemään *tunnettujen kielten sisältöä, puhe-elintä tunnetuissa kielissä* ja ihmisryhmiä, jotka tunnistettiin joidenkin *tunnettujen kielten* perusteella.

2. Apostolien teot luku 2.

Ei ole epäilystäkään siitä, että kielet, joihin tässä raamatunkohdassa viitataan, olivat tunnettuja kieliä: *'Kuinka me sitten kuulemme kukin sen maan kieltä, jossa olemme syntyneet?'* (Apt 2:8). Tämä on ensimmäinen historiallinen kerta, kun 'kielet' esiintyivät Uudessa

testamentissa, ja Luukas kuvaa sen vuoksi ilmiötä yksityiskohtaisesti. Tämä kuvaus on perustavaa laatua kaikille muille kielillä puhumisille.

3. Apostolien teot 10:44-48.

Tämän toisenkin tapauksen täytyy viitata vieraisiin kieliin.

- i) Luukas käyttää täsmälleen samoja sanoja kuvatessaan sitä.
- ii) Kuinka muut olisivat tienneet, että he ylistivät Jumalaa?
- iii) Pietarin selonteko Jerusalemissa, jota kuvataan seuraavassa luvussa, vahvistaa lopullisesti, että tässä oli kyseessä sama kokemus kuin Apostolien tekojen luvussa 2: *'Ja kun minä rupesin puhumaan, tuli Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin alussa meidänkin päällemme.'* (Apt. 11:15).

4. Apostolien teot 19:17.

Ainoa looginen ja johdonmukainen tulkinta on päätellä, että myös tämä kokemus viittaa vieraisiin kieliin.

- i) Luukas käyttää samaa ilmaisua, eikä tarjoa mitään muuta selitystä.
- ii) Läsnäolijat tiesivät, että he profetoivat.

5. Luukas kirjoitti Apostolien teot (noin 63 j.Kr.) sen jälkeen, kun Paavali oli kirjoittanut 1. Korinttolaiskirjeen (noin 56 j.Kr.).

Luukas oli Paavalin matkakumppani ja tunsipa epäilemättä Paavalin opetuksen koskien kielillä puhumista. Hän on voinut jopa lukea Paavalin kirjeen korinttolaisille. Apostolien teoissa Luukas käyttää täsmälleen samoja kreikan sanoja ja sanontoja kielillä puhumisen kuvauksessaan kuin Paavali, siten vahvistaen, että he puhuivat samasta asiasta.

Kuuluisa Raamatun kommentaattori *Lenski* toteaa: 'Luukas antaa täydellisen kuvauksen siitä, mitä kielet ovat (Apt. 2:ssa), kun taas Paavali pitää itsestään selvänä, että hänen lukijansa (korinttolaiset) tietävät, mitä ne ovat, eikä siksi tarjoa mitään kuvausta.' Teofilus tarvitsi kuvauksen, mutta korinttolaiset eivät.

6. 1 Kor. 12:3.

Sentähden minä teen teille tiettäväksi, ettei kukaan, joka puhuu Jumalan Hengessä, sano: "Jeesus olkoon kirottu", ja ettei kukaan voi sanoa: "Jeesus olkoon Herra", paitsi Pyhässä Hengessä."

Tässä on voinut sattua sekaannus sanojen *anathema* (kirottu) ja *maranatha* (meidän Herramme tulee) välillä. Kreikkalainen puhuja on ehkä yrittänyt jäljitellä tätä viimeksi mainittua arameankielistä lausetta. Miten asia lieneekään, puhuja lausui tunnetun kielen sanoja, ei tuntemattoman.

7. 1 Kor. 12:10.

Toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan, Toinen lahjan arvostella henkiä; toinen eri kielillä puhumisen lahjan; toinen taas lahjan selittää kieliä.

'Eri kielet' = *gene glosson*. *Genos* viittaa jälkeläisiin, rotuun, kansaan, lajiin, tyyppiin ja luokkaan. Se osoittaa asioita, jotka ovat toisilleen sukua geneerisesti, kuten ihmisten puhumat kielet.

8. Selittäminen.

'Selittäminen' kaikissa muissa kuin kielillä puhumista koskevissa kohdissa UT:ssa viittaa aina jonkin asian selvittämiseen selittämällä tai kääntämällä jotakin, mitä on puhuttu tunnetulla kielellä.

9. 1 Kor. 13:1

Ne, jotka uskovat enkelten kieleen, hengelliseen kieleen, lainaavat kohtaa 1 Kor. 13:1 väitteensä tueksi: *'Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä...'*

Tämän raamatunkohdan ymmärtämiseksi meidän täytyy muistaa kaksi asia:

i) Paavali käyttää *hyperbolaa*, liioittelua, korostaakseen kantaansa. Hän jatkaa sanomalla: *'Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhään ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi.'* (1 Kor. 13:23).

Paavali käyttää tässä liioittelevaa kieltä osoittaakseen, miten ehdottoman tärkeää on omistaa rakkaus. Meidän pitäisi ilman muuta käsittää, ettei kukaan ole kirjaimellisesti *siirtänyt vuoria* uskon kautta, ja ettei ole myöskään mahdollista, että joku tässä maailmassa *'tietäisi kaikki salaisuudet'*. Paavali ei siis väitä näiden asioiden olevan mahdollisia. Sen sijaan hän sanoo, että vaikka olisikin mahdollista tehdä näitä hämmästyttäviä asioita, kuitenkin ilman rakkautta minä en olisi mitään.

Jakeessa 1 Paavali opettaa selkeästi, että vaikka pystyisin puhumaan korkeimpien luotujen olentojen (enkelien) kaunopuheisuudella, voimalla ja arvovallalla, se olisi tyhjää puhetta, ellei minulla olisi rakkautta. Tällä raamatunkohdalla ei ole mitään tekemistä kielillä puhumisen kanssa.

Hyperbolaa tehokeinona käyttävä kieli on tavallista Paavalin kirjoituksissa. Galatalaiskirjeen kohdassa 1:8 hän esimerkiksi kirjoittaa: *'Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.'* Paavali ei tarkoita, että enkeli tulisi kirjaimellisesti alas taivaasta ja julistaisi toista evankeliumia galatalaisille! Hän vain käyttää liioittelua tehdäkseen tarkoituksensa selväksi niin voimakkaasti kuin mahdollista.

ii) Raamatussa enkelit keskustelivat aina (sekä ihmisten kanssa että keskenään) kielellä, jota ihmiset saattoivat ymmärtää.

10. 1 Kor. 14:2

Ajatus, että 'kielet' olisivat voineet olla hurmoksellista hengellistä kieltä perustuu väärinkäsitykseen jakeesta 1 Kor. 14:2: *'Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle; ei häntä näet kukaan ymmärrä, sillä hän puhuu salaisuuksia hengessä.'* Tämän jakeen perusteella sitten opetetaan, *'ettei kukaan ymmärrä'* kielillä puhumista ja että kielillä puhuja puhuu *'salaisuuksia hengessä.'*

Huomatkaa ennen kaikkea, että väite '*ei häntä kukaan ymmärrä*' ei voi olla ehdoton. Jos se olisi ehdoton, silloin Apostolien tekojen luku 2 olisi väärässä. Kyseisessä luvussa ihmiset aivan varmasti ymmärsivät puhuttuja kieliä.

Paavali sanoo, että *tässä tilanteessa* (seurakunnan kokouksessa, jossa ei ole selittäjää) ei ole läsnä ketään, joka voi ymmärtää parhaillaan puhuttua kieltä. Jos kieliä käytettäisiin seurakunnassa, paikalla täytyisi olla joku, joka selittää. Paavali kuvittelee tilanteen, jossa selittäjä ei ole paikalla, ja siksi puhujaa '*ei kukaan ymmärrä.*'

'Puhuu salaisuuksia hengessä' viittaa samaan asiaan. Koska läsnä ei ole ketään, joka selittää, muut seurakunnassa eivät ymmärrä, mitä kielillä puhuja sanoo - se vaatisi käännoästä ja selitystä.

Kielillä puhuva *puhuu Jumalalle, eikä ihmisille*, siitä yksinkertaisesta syystä, että selittäjän puuttuessa vain Jumala voi ymmärtää hänen käyttämänsä vierasta kieltä. Paavali ei tässä opeta, että kielet ovat hengellinen kieli, jota kukaan ei voi koskaan ymmärtää meidän on luettava jakeet niiden asiayhteydessä! Asiayhteys ei tässä koske kielten yksityistä käyttöä, vaan julkista osallistumista paikallisseurakuntaan. Oikein ymmärrettynä tässä kohdassa ei ole mitään viittausta mystiseen 'hengessä' puhuttuun kieleen.

11. 1 Kor. 14:21-22.

'Laissa on kirjoitettuna: "Vieraskielisten kautta ja muukalaisten huulilla minä olen puhuva tälle kansalle, eivätkä he sittenkään minua kuule, sanoo Herra." Kielet eivät siis ole merkiksi uskoville, vaan niille, jotka eivät usko; mutta profetoiminen ei ole merkiksi uskottomille, vaan uskoville.'

Tässä tärkeässä raamatunkohdassa viitataan jakeessa 21 ehdottomasti tunnettuihin vieraisiin kieliin (katso Jesaja 28:1112). Paavali käyttää *samaa sanaa* jakeessa 22, mistä meidän on pääteltävä, että niillä on sama merkitys. Hän puhuu ilmeisesti samasta ilmiöstä molemmissa jakeissa ja käyttää lainausta VT:sta selittääkseen UT:n kielten tarkoitusta.

12. Vierailta kielillä puhuminen merkitsi varmasti jumalallista ihmettä.

Yhtä hyvin kristitty kuin pelastumatonkin ihminen olisi helposti voinut tuottaa puheessaan merkityksettömiä ääniteitä. Itse asiassa, hurmoksellinen ääntely oli hyvin

tavallista Korinton epäjumalanpalvontamenoissa ja rituaaleissa. Tämä on totta vielä nykyisinkin, sillä useimmissa epäjumalia palvovissa uskonnoissa esiintyy jonkinlaista ekstaattista puhetta.

Loppupäätelmä.

Voimme siis vetää sellaisen johtopäätöksen, että Uudessa testamentissa kaikissa tapauksissa, joissa esiintyi kielillä puhumista, se tapahtui tunnetuilla ja tunnistettavilla ihmisten käyttämällä kielillä. Ajatus 'hengellisistä' kielistä on syntynyt siitä vaarallisesta käytännöstä, että irrotetaan tekstijaksoja niiden välittömästä asiayhteydestä, eikä oteta huomioon, mitä UT kokonaisuutena opettaa tästä aiheesta.

Jos sinä harjoitat kielillä puhumista hurmoksellisella, 'hengellisellä' kielellä, pyydämme sinua kaikella kunnioituksella harkitsemaan, mitä oikeastaan olet tekemässä Jumalan Sanan selvän opetuksen valossa. Sellainen merkityksetön kieli ei muistuta lainkaan raamatullista kielillä puhumisen lahjaa. *'Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.'* (1 Joh. 4:1).

Douglas J H Mowat